

MARIOTOVI DEDIČI

Blúdenie



MARTA HOLECIOVÁ

FRAGMENT

Mariotovi dediči 2 – Blúdenie

Aj v tlačenej verzii.

Objednať si môžete na stránke

www.fragment.sk



čítanie pre radosť a poučenie

Ďalšie e-knihy v edícii:

Mariotovi dediči 1 – Predurčenie

Mariotovi dediči 3 – Odhodlanie

Marja Holecyová

Mariotovi dediči 2 – Blúdenie – e-kniha

Copyright © Fragment 2011

Všetky práva sú vyhradené.

Nijaká časť tejto publikácie sa nesmie rozširovať
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

MARIOTOVI DEDIČI

Blúdenie

MARJA HOLÉCYOVÁ

Venujem Kikuši za to,
že učila Mariotovcov rozprávať
a mňa tešiť sa, aj keď nebolo ľahko –
aspoňže nám
neprší!

Obsah

Prológ – Temnota Magradu	7
1. Florián útočí	10
2. Magiolový chaos	20
3. Rodinné hádky.....	29
4. Prenasledovaní drakmi	34
5. V pazúroch orlajov	47
6. Súboj s vodníkmi.....	57
7. Nagliov azyl.....	66
8. Kvety ludrefory.....	72
9. Starešinove ratolesti.....	83
10. Volanie pravdy	89
11. Odvrhnutá víla.....	100
12. Miseagovo svedomie.....	107
13. Tajomstvá vo vrecku	117
14. Dedičstvo Mursovcov.....	128
15. Priateľské gesto.....	138
16. Neodolateľné pokušenie	150
17. Dobrý syn.....	160
18. Sila priateľstva.....	174
19. Predpovedaný pád	182
20. Príbeh na hladine	194
21. Ubytovanie v Magrade.....	202
22. Budúcnosť Maettregie	213
23. Nešťastná láska.....	222
24. Matkin zásah.....	233
25. Túžba po moci	242
26. Natrigina zrada.....	251
27. Grigoriasovo ultimátum	261
28. Zlo v plameňoch	269
29. Mijin sľub	279
30. Zakladateľ dvoch klanov	288

31. Odvarotvorcovia.....	298
32. Timea a Alexis	303
33. Zradný úskok	316
34. Nepriateľ Dohody.....	326
35. Veštby.....	339

Prológ

Temnota Magradu

Hlavná magradská sála bola ako vždy tmavá a chladná. Grigorias ju neznášal. Stál po Mariotovom boku, keď Magrad vznikal, radil pri jeho projektovaní. Napriek tomu, že pomáhal vytvárať ochranné zaklínadlá pri jeho opevňovaní, ani po mnohých rokoch nepoznal všetky jeho budovy, chodby a miestnosti. Bol to veľký, nepríjemný labyrint, a preto sa radšej zdržiaval vo svojej pevnosti. Dnes v noci sa však rozhodol zostať.

Mariotovu postavu si všimol hneď. Jeho pán nehybne stál pred spojovacími dverami, cez ktoré len pred niekoľkými hodinami unikli dediči. Uprene na ne hľadel. Oči sa mu v tme leskli, ale neodrážal sa v nich nijaký cit. Akoby nebol duchom prítomný.

Grigo vytušil, že ešte nenastal správny čas, aby ho mohol vyrušiť. Skryl sa do tieňa veľkých dverí a zvedavo ho pozoroval.

Trvalo dlho, kým sa Marioto pohol. Akoby v kŕči vystrel ruky, zapraskanie jeho kĺbov doľahlo až ku Grigovým ušiam. Dvíhal ruky pred seba a jeho malíčok sa stretal s palcom. Svaly mal také napäté, až sa mu celé telo chvelo. Vo chvíli, keď sa už končeky jeho prstov mali spojiť, roztvoril dlane a vyvalila sa z nich obrovská zlatistá sila. Osvietila celú miestnosť, odhalila vrásky a sústredený výraz jeho tváre.

Mariotove dlane sa pomaly vzdalovali, energia medzi nimi však prú-

dila ďalej a narastala. Vtom sa v sále zdvihol vietor a oprel sa do jeho plášt'a. Zlatistej energie bolo stále viac a viac.

Zrazu ju všetku pustil na zem. Kruh jantárových kameňov, ktoré ho obkolesovali, pritiahol mágiu ako magnet a pohlcoval ju. Kamene sa rozhoreli a ich svetlo sa začalo ako had obvíjať okolo čarodejníckovej postavy. Vietor neutíchal, no aj ten sa sústredil do kruhu, v ktorom Marioto stál. Jeho mocná postava mu odolávala a pomaly sa celá strácala v zlatistej magickkej kukle.

Keď už Grigorias nevidel ani kúsok jeho tela, energia sa pretrhla. V zlomku sekundy sa vyparila do tmy a vietor stíchol. Kamene stratili svoju žiarivú nádheru a sčerneli.

„Už môžeš vojsť, Grigo,“ chladne zavrčal Marioto s pohľadom stále upretým pred seba.

„Zbytočne míňaš jantár,“ neodpustil si Grigo, pomaly kráčajúc k svojmu pánovi. „Dobre vieš, že takto to nepôjde.“

„Prišiel si sa ubezpečiť, či dodržiavam naše plány?“ opýtal sa ho namiesto odpovede.

Grigorias zamyslene hľadel na čierne kamene. „Čuduješ sa?“ kľakol si a jeden kameň vzal do ruky. „Obaja dobre vieme, že keby si chcel, to dievča je už dávno v Magrade. Nezasiahol si, Marioto. Bez pohnutia si sledoval, ako uteká týmito dverami. Neurobil si nič, čím by si jej v tom zabránil. Ty si chcel, aby utiekla.“

„Áno, chcel,“ ľahostajne pripustil Marioto a vystúpil z kruhu. Na Grigoriasa sa ani nepozrel. Kráčal ďalej a sadol si za vrchstôl.

„Mám jednu teóriu,“ pokračoval Grigo a nasledoval pána k stolu. No nesadol si. Položil kameň pred Mariota a uškrnul sa. „Čakal si dlhých šesťnásť rokov... To dievča ti môže dať presne to, čo potrebuješ, a ty jej dovolíš ujsť. Pýtam sa prečo. Prečo je veľký Marioto ochotný tak veľmi skomplikovať svoju situáciu? Hrá sa s tým dievčaťom hru na mačku a myš alebo sa za tým skrýva viac?“ Na chvíľu sa odmlčal. „A potom...To, čo od nej budeš chcieť je, priznajme si, veľká vec. Vyžaduje si nielen mágiu, ktorá jej bola tak nešťastne darovaná, ale aj silu, ktorú skúsený čarodejník ako ty iste má. No pätnásťročné dievča?“ zasmial sa. „Vieme, že je schop-

ná pomôcť ti, ale za akú cenu? Čo ak to neprežije?“ Marioto ani brvou nepohol. Zdalo sa, akoby Griga ani nepočúval. „Žiadal by si to od nej, aj keby ju to malo stáť život?“

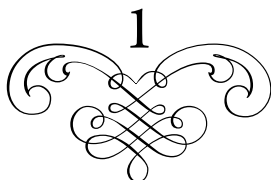
V miestnosti sa rozhostilo ticho. Grigo prstom prechádzal po klzkom povrchu kameňa. V duchu sa usmieval. „Alebo jej dávaš čas, aby dokonale ovládla magioly? Chceš, aby utiekla, aby zosilnela a pripravila sa na to, čo ju čaká?“ Teatrálne si povzdychol. „Tornax, Tornax... Vieš, čo to teda znamená?“ Naklonil sa k nemu a zlostne zašepkal. „Znamená to, že si sa ani za tých šesťnásť rokov vôbec nezmenil!“

„Skončil si?“ opýtal sa Marioto a ironicky sa pozrel do Grigovej tváre. „Lenže teraz som tu ja. A nedovolím, aby čokoľvek pokazilo to, čo sme toľko rokov budovali!“ zaprisahával sa Grigorias.

Marioto sa bez slova postavil a otočil sa na odchod. Grigo pokračoval ďalej: „Je mi jedno, čo nás to bude stáť. Všetci títo ľudia, všetci, čo žijú v tejto pevnosti, pridlho čakali na to, aby sa konečne rozpútala vojna. A ak si bude vyžadovať život jedného dievčiska, ver mi, že nebude posledné, ktoré sa obetuje!“

Posledné slová Marioto už nemohol počuť. Odišiel zo sály. Nechal v nej Grigoriasa samého triasť sa od hnevu. Ten sa zhlboka nadýchol a s prižmúrenými očami sa zahľadel na jantárový kameň na stole.

„A čo sa týka tej malej...“ Z ruky mu unikol modrastý tieň mágie. Vzápätí sa kameň zmenil na čierny prach.



Florián útočí

„Až dnes, dnes sa dozviete, že dediči naozaj nezapreli svoju krv!“

„Prečo neprší?“ namrzene sa opýtala Mija.

Miseag hľadel pred seba, tmavé oči prižmuroval oproti žiariacemu slnku.

„Malo by pršať, nie?“ pokračovala a odhrnula si neposlušné vlasy. „Celej tejto fraške by to dodalo správnu atmosféru. Brodili by sme sa v blate, dažďové kvapky by nám šľahali do tváre a my by sme kráčali v ústrety osudu, ktorý nám je už dávno známy.“

„Čuš, Mija!“ rázne jej prikázal Metoj a pridol do kroku. Zdalo sa, že sa chce čo najrýchlejšie dostať k časovému poľu.

Miseag sa však neponáhľal. Áno, Mija hovorila pravdu. Kráčali v ústrety osudu, ktorý všetci dobre poznali. Celý súd bol už len fraška, oficiálny, ale zbytočný akt, po ktorom bude nasledovať jediné: definitívna rozlúčka s čarodejnickým svetom.

Od zlosti zaťal päste. Kráčal rázne, nevyspytateľný a drsný pohľad upretý do diaľky. Ako sa mu to všetko mohlo takto vymknúť spod kontroly? Ako mohol dopustiť, aby sa dostal až pred súd? Odpoveď poznal veľmi dobre. Pripomenulo mu to otcove slová, jedny z mála, na ktoré si spomínal: „Si ako lev. Keď si niečo vezmeš do hlavy, nemyslíš na násled-

ky. Vďaka tejto vlastnosti sa ľudia stávajú veľkými a mocnými. A rovnako ich môže priviesť k pádu až na dno!“

Miseagovým cieľom bolo získať Knihu odpovedí, dedičstvo jeho rodu. Nezáležalo mu na následkoch, chopil sa jedinej príležitosti, čo sa mu v živote naskytla, a spolu s Mijou sa vlámali do ľubietovskej Komory. Ich plán bol riskantný, no predstava, že v rukách bude držať toľko odpovedí, toľkú moc..., ho presvedčila, že to jednoducho musí urobiť!

A vo chvíli, keď ju zacítil vo svojej ruke, keď pocítil bolesť, ktorá mu prenikla celým telom a na ramene vypálila znak Nositeľa, myslel si, že jeho cieľ sa už naplnil. Cítil, že vďaka nej sa naozaj stane mocným. Všetko, po čom túžil, mal na dosah!

Keď však začul Metojov hlas, volajúci Mariotových dedičov, z výšin snov padol až na dno. Odhalili ich.

Vlamanie do Komory bol neodpustiteľný zločin, trestal sa tým najvyšším trestom – zničením magických amuletov. Načo mu bude Kniha odpovedí bez čarovnej moci? Prečo si ho zvolila za Nositeľa, keď ju nikdy nebude môcť použiť? Načo tak veľmi riskoval, keď teraz príde o jediné, na čom mu v živote záležalo?

Ako veľmi nenávidel svet, ktorý mu priniesol toľko utrpenia! Nenávidel ho a zároveň si nedokázal predstaviť život mimo neho.

Žil bez rodičov medzi ľuďmi, ktorí ho neznášali a zároveň sa ho desili, lebo je vraj zlý Mariotov dedič. Aj keď má troch dobrých priateľov, vždy sa cítil opustený, sám so svojím osudom. Už dávno nepotreboval matkinu náruč alebo otcove ponaučenia. Túžil len po uznaní. Po tom, aby ho ten nenávidený svet jedného dňa rešpektoval a aby meno jeho otca opäť získalo na vážnosti. Chcel im aj sebe konečne dokázať, že nie je len dedič vraha, ale Miseag Mursa, mocný a dobrý čarodejník... Kniha odpovedí mu mala dať moc, vďaka ktorej by sa mu to podarilo.

No on zlyhal. Získal Knihu, ale ešte v tento deň stratí čarodejnú moc a priepustku do magického sveta. Čo bude robiť bez mágie? Jeho jediný sen sa rozpadal na márne kúsky.

„Asi nemá zmysel pýtať sa, čo mienite urobiť s tým, že môj drahý tatko o mne už roky vedel, však?“ nadhodila Mija po chvíli ticha.

„To nie je tvoja starosť,“ odvetil Metoj. „Už včera som ti povedal, že o všetkom informujem Najvyšších, ale až po súde.“

„Trocha vás šťve, že vás Marioto obabral, pravda?“ podpichla ho a Miseag si všimol škodoradosný úsmev na jej tvári. Oči mala rozšírené od nervozity a strachu. Provokovala Metoja otravnými otázkami, len aby zakryla strach z toho, čo ich čaká.

Starešina jej neodpovedal. Zrak sa mu zastavil na bráne časového poľa.

„Privela ľudí,“ zašomral nespokojne. Už z diaľky videli, že vnútri sa to hemží obyvateľmi Hornej Vsi a Lubietovej. Veď kto by už len chcel prepásť súd s Mariotovými dedičmi? Bola to pravdepodobne posledná príležitosť vidieť ich... predtým ako navždy opustia magický svet.

„Keby ste rozmýšľali ekonomicky, mohli ste vybrať vstupné,“ poznamenala Mija. Zrazu jej tvár zvažnela. Miseagovi neušlo, že z končeka malíčka jej vyletela drobná iskierka – nepochybniteľný znak obáv a neistoty.

Na okamih sa zastavil. Telom mu prenikol neznámy chlad, nepríjemný pocit bodajúci priamo do jeho unaveného tela. Vedel, že čarodejníci nezaváhajú – využijú príležitosť zbaviť sa hrozby Mariotových dedičov. Jeho predkovia boli kedysi najväzenejšími členmi klanu, tešili sa väčšej úcte ako rodina starešinu... A on zavinil, že rod Mursovcov teraz skončí vo vyhnanstve! Mohol ich ešte viac sklamať?

„Miseag, kráčaj. Hádám ich len nenecháš čakať!“ volala naňho Mija. Metojov varovný pohľad prezrádzal viac ako slová. Nemal nádej na útek, nemal nádej vyhnúť sa súdu.

Zhlboka sa nadýchol. Ide sa im teda smelo zoči-voči postaviť! Nedo- volí im, aby sa tešili aj z jeho zúfalstva. Pošúchal si boľavé rameno.

„Poďme teda,“ zašepkal pre seba a vykročil vpred. Nevzdá sa, kým má amulet, a ak má odísť, tak so ctou. Tak, aby sa jeho rodičia zaňho viac nemuseli hanbiť.

„Venujte nám pozornosť!“ žiadal zhromaždených Kalim, starešina Hornej Vsi. Stál za vysokým dreveným stolom po Metojovom boku. Jeho zavalitá a nízka postava sa popri Metojovej strácala. Hlasom si však vynú-

til ticho. Vrava ustala, dedinčania sa prestali nepokojne hmýriť a obracali pohľad k starešinom. Viac ako ich vodcovia ich však zaujímali obžalovaní sediaci vedľa stola.

Miseag hľadel priamo do tváří zhromaždených čarodejníkov, akoby im chcel dokázať, že ani teraz necíti strach či výčitky, že je opäť absolútne imúnny proti ich pohľadom a myšlienkam. Mija však vedela svoje. Nielen jej sa triasli kolená, nielen jej zvieral žalúdok pocit úzkosti a zúfalstva, nielen ona by najradšej v tej chvíli utiekla.

Nebola schopná pozeráť sa na tých ľudí, čakajúcich na čo najkrutejší rozsudok. Pohľad upierala na Danku, sediacu spolu s bratom a Petramom v prvom rade. Jej kamarátka bola bledá ako stena. Hnedé vlasy len zvýrazňovali jej bledosť, oči sa jej podozrivo leskli. Keď zachytila Mijin pohľad, pokúsila sa o povzbudivý úsmev. Jej grimasa však mala celkom opačný účinok. Mija sa cítila ešte mizernejšie.

„Neverím tomu,“ zašepkal Miseag.

„Čomu?“ opýtala sa, nespúšťajúc zrak z Dankiných smutných očí.

„Utekli sme z pazúrov Zradcov, z Mariotovej pevnosti... obaja máme obrovskú moc... A teraz nás porazia títo!“ pohrdavo ukázal pred seba. „Obmedzení sediaci na čele s Perníkom...“

Mija neodpovedala. Zhromaždení sa už upokojili. Predstúpil pred nich profesor Perník, oblečený zaiste v tej najkrajšej rovnošate, akú doma našiel. Nastal predsa jeho veľký deň. Ak sa mu podarí Miju odstrániť z magického sveta, stane sa Metojovým nástupcom, budúcim starešinom. Bolo to také jednoduché...

Profesor vypol hrud'a podišiel k starešinom. Keď sa otáčal, nechtiac si pristúpil lem rovnošaty a len tak-tak udržal rovnováhu. Niektorí sa ticho zasmiali. Mija si všimla, že aj Danke myklo kútikmi úst.

„A možno sa stane zázrak,“ zašepkala s nádejou.

Kalim sa vzpriamil v celej svojej výške a začal: „Vážení priatelia klanov Ľubietovej a Hornej Vsi. Zišli sme sa tu vo veci súdu slečny Mije Ľubietovej a pána Miroslava Miseaga Mursu, inak známych ako Mariotovi dediči. Ich priestupok je vám všetkým známy, no rád... vlastne nerád, no predsa ho musím aj oficiálne vyhlásiť. Dediči sa ilegálne vlámali do Komory

klanu Ľubietovej a pokúsili sa z nej odcudziť predmety chúlостivého charakteru,“ nepokojne sa pomrivil a potom pokračoval: „Keďže je medzi obžalovanými aj rodinný príslušník starešinu Ľubietovej, podľa zákonov Dohody výsluch v mene Ľubietovej bude viesť jeho zástupca – Florián Perník.“ Profesor neskrýval spokojný úsmev.

„Zástupca, hlupák, ešte nie nástupca,“ zamrmľala Mija a dúfala, že ju počul.

„A ja budem v tomto procese zastupovať Hornú Ves,“ povedal Kalim. „Na konečnom rozhodnutí sa dohodnú starešinovia a traja porotcovia z každého klanu. Dovoľte, aby som vám ich predstavil.“

Kalim potom uviedol členov poroty: pána Okruhlicu, nízkeho a trochu zavalitého otca Danky a Barta. Ten sa postavil a mierne uklonil. Po ňom pána Rabela, Petramovho otca, ktorý podobne ako jeho synovia pôsobil mimoriadne príťažlivo a sebavedome. Posledným porotcom Hornej Vsi bol profesor morálky Dobrík. Mija vedela, že on sa určite nepostaví na jej stranu. Jeho hodiny sa vždy niesli v duchu hesla: Marioto a všetko, čo s ním súvisí, je skazené a odsúdeniahodné!

Ľubietovú zastupoval Perník, ktorému sa tentoraz podarilo ukloniť bez toho, aby sa potkol, profesorka Kalenčáková a napokon Rajnoha, ktorý sa ich počas posledných mesiacov beznádejne snažil naučiť bojovať. Mija si pomyslela, že Metoj ani nemohol nájsť hlúpejšieho porotcu – nepochybne to bol zámer.

Kalim sa opäť ujal slova: „Verím, že porota dospeje k spoločnému a spravodlivému rozsudku. Starešina Ľubietovej ma požiadal, aby som proces viedol.“ Pozrel sa na Metoja. „Teraz dávam slovo obžalobe, aby vzniesla svoje obvinenie.“

„Dámy a páni!“ nedočkavo začal Perník. Mierne si nadvihol rovnošatu a vykročil pred čarodejníkov, ktorí už netrpezlivo čakali na jeho slová. „Verím, že ste sa tu všetci zišli z jediného dôvodu – aby ste sa presvedčili, že spravodlivosti sa učiní zadosť! Možno sa obávate, že napriek vážnosti zločinu budeme k vnučke starešinu pristupovať inak ako k obyčajnému členovi klanu. A možno ešte neviete, ako úskočne sa pokúsili títo dvaja muži,“ pohľadom ukázal na zamračených starešinov, „pomôcť uniknúť

dedičom z Komory, ako sa pokúsili oklamať ma a pomôcť zločincovi! Som presvedčený, že aj vy pochybujete o čestnom konaní nášho starešinu, ktorý sa tak...”

„Opovážte sa ma tu ešte jediným slovom napadnúť, Florián, a bez mihnutia oka vás vykážem zo sály!“ prerušil ho Metoj vražedným tónom. Medzi ľuďmi to len tak zašumelo.

Perník bol spokojný, že už zasial semienko pochybností.

„Dnes sa dozviete viac, ako ste sa nazdávali, priatelia,“ pokračoval pevným hlasom. „Tieto dve nevinné deti,“ posmešne sa zasmial, „nemajú na rováši len vniknutie do Komory. Klamstvá a tajomstvá okolo nich splietali ich príbuzní, a preto sme nedokázali včas odhaliť, čo sa skrýva za ich peknými tváričkami a pohľadom ukrivdených obetí! Až dnes, dnes sa dozviete, že dediči naozaj nezapreli svoju krv!“

„Čo to trepeš!“ vyhrkol Petram a nazúrene sa postavil. Danká ho okamžite stiahla a prinútila sadnúť si naspäť na kamennú lavicu. Medzi čarodejníkmi sa ozval nepokojný šum, no netrval dlho, lebo všetci boli priveľmi zvedaví. Nechceli oddaľovať Perníkove odhalenia.

„Dobre si premysli, čo povieš,“ chladne ho varoval Metoj. Perník na okamih akoby strpol, no vzápätí sa vystrel a zdvihol bradu, čakajúc na absolútnu pozornosť svojho publika.

„Ak povie niečo o magiolách, Metoj ho na mieste zabije,“ skonštatovala Mija. Srdce jej zvierala nepríjemná predtucha, že profesor má v rukáve esá, o ktorých ani netušili.

„Mysleli ste si, že sú to neschopní čarodejníci? Miseag Mursa vraj nehodník?“ posmešne sa uškrnul. „Nevzdelané dievčatko, ktoré nečarovalo, až kým sme ju tak nešťastne neuviedli do klanu? Omyl! Obaja disponujú mocou, ktorá by vás šokovala.“

„Nemôže vedieť...” Miseagov hlas sa zadrhol.

Profesor Perník pokračoval: „Dievča má moc magiol – výnimočnú nadprirodzenú silu, ktorá jej dovoľuje čarovať aj bez amuletu! Sila, o akej ste možno nikdy ani nepočuli. Vďaka nej dokáže vytvoriť aj čarulu a robiť veci, o akých sa nám možno ani nesníva! A Metoj spolu s Arabesom a všetkými Najvyššími nám túto skutočnosť chceli zatajiť!“

Mija sa pozrela na Metoja. Jeho červená tvár a stisnuté pery hovorili za všetko. Ak by Perník stál vedľa neho, a nie po Kalimovom boku, určite by ho v tej chvíli zaškrtil.

V sále nastal nepokoj.

„Práve si prezradil tajomstvo najvyššieho rádu!“ nahnevane oznámil Perníkovi Metoj. „A za to sa budeš zodpovedať nielen mne, ale aj Arabesovi!“

„Prečo klamať? Prečo ďalej nechávať verejnosť v nevedomosti?“ bránil sa Perník. Pohľad na rozrušených ľudí ho povzbudzoval, hlas mu znel čoraz istejšie. „Aby dediči mohli aj ďalej spriadať svoje plány, aby ste vy aj naďalej zatvárali oči pred hrozbou, ktorú predstavujú?“

Zo zhromaždenia sa začali ozývať súhlasné výkriky.

Perník však neskončil, postavil sa pred Metoja a mocným hlasom pokračoval: „Čo všetko ste nám ešte zatajili? Ako môžeme veriť starešinovi, ktorý zradí svoj klan a radšej kryje svoju vnučku?“

Metoj sa zúrivo postavil, až sa jeho stolec takmer prevrhol. „Ako sa opovažuješ spochybňovať moje rozhodnutie!“

„Lebo ste nás ohrozili!“ útočil ďalej Perník. „Kto iný by sa odvážil súdiť vás? Kto iný by mohol otvoriť Ľubietovčanom oči, ak nie ja? Priznajte sa, že to nie je posledné tajomstvo, ktoré pred nami ukrývate! Vy aj dediči ešte máte zopár zaujímavostí, ktoré by sme mali počuť!“

Starešinova ruka vyletela k Perníkovmu hrdlu a pevne ho stisla. Profesor zrazu pôsobil ako bábka v rukách zúrivého medveďa. V sále nastalo hrobové ticho. Kalim položil ruku na Metojovo plece, ale starešina zovretie neuvolnil. „Som najvyššia autorita tohto klanu, či sa ti to páči, alebo nie. Mám právo vylúčiť ťa! Mám právo v záujme bezpečnosti rozhodnúť o tom, čo sa moji podriadení dozvedia a čo nie. Ako sa teda opovažuješ obviňovať ma zo zrady? Klanu som zasvätil svoj život a obeť som preň aj svoju rodinu!“

„Vašu rodinu? Šialenú veštkyňu?“ zachripel Perník. „Mariotovu milenkú? Zovretie ešte zosilnelo. „Syna odpadlíka? Alebo vnučku... kriminálničku?“ Perník už nebol schopný rozprávať. Mija a Miseag sa postavili, bezmocne hľadiac na zúrivého starešinu a jeho obeť.

„Pusťte ho!“ rázne vykričla Kalenčáková. Urobila niekoľko krokov a zovrela Metojovu ruku. Perník ledva lapal dych. „Pusťte ho, starešina!“ dôrazne zopakovala.

Metoj jej venoval takmer taký istý nepríjemný pohľad, akým prepaľoval profesora. Potom zovretie uvoľnil a Perník dramaticky padol na zem. Kašľal a masíroval si hrdlo, oči mu slzili. Mija si nebola celkom istá, či to len nehrá. Vedela, že starešinov stisk je viac ako bolestivý, no zároveň si uvedomovala, že keby naozaj chcel, Perník by už dávno vydýchol naposledy.

„Nie ste hodný... titulu starešinu,“ jachtal medzi záchvatmi kašľa. „A ani Kalim nie je nevinný.“

Kalenčáková prižmúrila oči: „Florián...“

Perník zodvihol zrak k starešinovi Hornej Vsi: „Len nám povedzte, aké tajomstvo skrývate spolu s Mursom!“

Mija si všimla, že Miseag zmeravel a svoje tmavé oči zabodol do Perníkových.

„Nie je nijaký nehodník!“ vyhlásil Florián už čistým a sebedomým hlasom. „Viem, že je mocnejší ako všetci jeho rovesníci, možno s výnimkou malej Ľubietovej!“ Pomaly sa zviechal zo zeme. „Viem, že dokáže vyčarovať čarulu a že bojuje takmer ako profesionál. Svoju neschopnosť iba predstieral, klamal vás všetkých, aby mohol v pokoji rozvíjať svoje zručnosti a snovať plány! Nie je čarodejnicky nehodník, práve naopak!“ Už stál pevne na nohách, keď víťazoslávne dodal: „Mursa je mocný a predstavuje hrozbu!“

„Klamete!“ vyhrkol Miseag.

„To je...“

„Nemožné!“

„Zdal sa mi odjakživa...“

„Vždy bol...“ ozývalo sa medzi ľuďmi.

Perník vyzývavo pozeral na Miseaga. „Prisahaj teda! Prisahaj na svoj amulet, že to tak nie je!“

Miseag stisol pery. Nemohol to urobiť, nemohol krivo prisahať na to najcennejšie. A tak nechtiac potvrdil Perníkove slová. Aj tí, ktorí by tomu možno neverili, v tej chvíli už poznali pravdu.

„Doparoma s ním!“ zamrmľala Mija.

Perník ešte neskončil: „Rodina Sľiačikovcov by vám mohla potvrdiť, že používa dokonca akúsi neznámu mágiu, aby nepriateľov uriekol! Im sa iba s trochou šťastia podarilo pred ním uniknúť!“

„Sprostosť!“ oboril sa naňho Miseag.

„Sadnite si!“ prikázala im Kalenčáková. „Všetci sa upokojte!“

„Ty si to vedela tiež, však, Adriana?“ pýtal sa profesor. „Všetci ste ich podporovali. Metoj ich učil telepatiu! Úmyselne ste ich oboznámili s vyššou mágiou a dávali im do rúk ešte väčšiu moc! Ty, Adria, si ich učila bojovať!“ Otočil sa k pobúreným a nahnevaným čarodejníkom. „Dediči tak napokon spojili svoje sily a zaútočili na Komoru! Pomocou klamstiev a podpory týchto ľudí obaja vyrástli v zrejmú hrozbu! Sú to čarodejníci, čo ovládajú mocnú mágiu a spojili sa, aby rovnako ako Marioto zradili svoje klany aj celé Spoločenstvo!“

„Nie ste normálny!“ vyhrľkla Mija.

„Sadni si!“ prikázal jej Metoj.

Bezmocne sa pozrela na ľudí pred sebou a nemohla uveriť tomu, že všetci sa dali tak ľahko presvedčiť Perníkovými špekuláciami. „Keď nič iné, určite viete aspoň to, že ja a Miseag sa neznášame! Alebo aj to na vás hráme?“

Perník sa zasmial. Najprv ticho, ale keďže v sále nastal priveľký hluk, musel sa zasmiať hlasnejšie, aby upútal pozornosť. Keď ani to nebolo dosť nápadné, rozosmial sa na celú miestnosť.

Mija sa k nemu nahnevane otočila: „Čo je?“ A vzápätí si spomenula, aké eso ešte profesor nevytiahol. Do tváre sa jej nahrnula červeň.

„Takže sa nenávidíte?“ posmešne zopakoval. „Pochybujem, že dvaja ľudia, ktorí sa nenávidia, sa bozkávajú...“

Po tej vete v sále sa dav utišil. Všetci mlčali a podozrieľavo hľadeli na dedičov. Mija stála ako skamenená, neschopná pohybu, neschopná protestu.

„Alebo chcete tvrdiť, že ste sa nebozkávali?“ opýtal sa Perník a jeho hlas sa ozýval po celej sále. Mija kútikom oka zachytila Dankinu šokovanú tvár. Peteho úškrn jej vohnal ešte viac červene do tváre a Bartov ne-

veriaccky pohľad a prerývaný smiech, akoby nikdy nepočul väčšiu hlúposť, ju zase prinútili celkom sklopiť zrak. Počula, ako Kalenčáková ticho vzdychla.

„Odpovedzte mi!“ nástojil na svojom profesor.

Miseag sa vystrel v celej svojej výške. Prevyšoval Perníka o dobrých pár centimetrov. Všetci čakali na jeho odpoveď, hoci mlčanie dedičov bolo veľavravné. Napokon odvetil: „Prekrúcate všetko, čo...“

„Odpovedzte! Všetci sme mimoriadne zvedaví!“ naliehal profesor.

„Musel som...“

„Áno alebo nie?“

„Neprerušujte ma!“

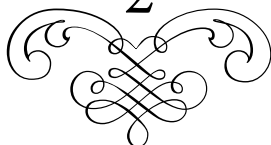
„Áno alebo nie?“

„Áno!“ nahnevane vykrikla Mija a prebodla ho zúrivým pohľadom. „Áno! A viete čo?“ Nedokázala sa pozrieť do tváre Metojovi, Miseagovi a dokonca ani Kalenčákovej. Hanba zaplnila celé jej vnútro. Magioly sa do nej valili v prúdoch a ona nebola schopná upokojiť ich. „Dobre, že neskáčete od radosti z toho, že nás dvoch konečne zničíte! Lenže ten zlý je predsa Marioto! Jeho Zradcovia boli v Komore! To vás netrápi? Netrápi vás ani to, že jeho trpaslík nás roky sledoval? Koľko takých vyzvedačov ešte má, čo myslíte? Vďaka nim môže vedieť o všetkom, čo sa v Spoločenstve deje! Prečo sa zaoberáte nami, keď on – Marioto! – je hlavný problém, a nie to, či sme sa s Miseagom pobožkali, alebo nie!“

„Ak by sme dokázali Mariotovo snaženie zastaviť ešte v mladosti, vojna by nikdy nehrozila!“ pokojne argumentoval profesor.

Mija už-už otvárala ústa, pripravená hádať sa. Prerušilo ju však čosi, čo nik z prítomných nečakal. Možno prichádzal ten zázrak, v ktorý dúfala... alebo skôr nočná mora, ktorej sa desila?

„Verte mi, keby ste Mariota v mladosti postavili pred súd, všetkých by vás s úsmevom poslal do horúcich pekiel!“ ozval sa hlas, ktorý obaja dediči už poznali a z ktorého im v žilách tuhla krv.



Magiolový chaos

„Máte, čo ste chceli, už chodte!“

Dediči sa ani nestihli otočiť k bráne a časové pole sa začalo zaplňvať. Dovnútra vleteli desiatky čarodejníkov na vuznoškách, celý dav dedinčanov obkľúčili a stále sa hrnuli ďalší a ďalší. Na ich čele stál muž so zjazvenou tvárou.

„Grigorias!“ vykrikla Kalenčáková a hneď sa jej v ruke zjavil meč.

Medzi zhromaždenými nastala panika. Niektorí vyťahovali svoje prútiky, iní začali vydesene kričať, bolo počuť aj detský plač. Zradcovia tak ľahko získali rukojemníkov, vykrútili im ruky za chrbát a na krk im priložili dýky. To len prispelo k všeobecnej panike.

Starešinovia stiahli oboch obvinených za svoje chrbty a spolu s Adriannou sa postavili pred nich.

„Ale, ale...“ smial sa Grigorias a so svojou vuznoškou neohrozene klešal priamo pred odhodlané a nazúrené tváre vodcov klanu. „Radím vám, aby ste zachovali pokoj.“ Zastavil sa tesne pred čarodejníkmi a otočil sa k dedinčanom. „Nemáme záujem o vaše životy. Zatiaľ, aby som bol presný. Dnes sme si prišli len po dedičov.“ Rozruch zoslabol, čarodejníci obracali pohľad ku Grigoriasovi a dvom deťom, ktoré chránili starešinovia. „Hádam by ste sa len kvôli nim nebili?“ smial sa vodca útoku. „Roztomilý párik, ktorý chcete odsúdiť na zbavenie moci, lebo vás klamal a dokonca...

dokonca sa spojil a vlámal do vašej presvätej Komory? Kto by už len kvôli nim riskoval svoj život?“

Vzápätí sa otočil k starešinom a škodoradostný úsmev sa mu ešte viac rozšíril: „Mám vo svojej moci všetkých členov vašich klanov. Obetujete ich kvôli dvom čarodejníkom, ktorých tu nikto nechce?“

Jeho slová mali na zhromaždených nevídaný účinok. Pochopili, že ak splnia Grigove požiadavky, nehrozí im nijaké nebezpečenstvo. Tí, čo mali toľko odvahy, aby vytiahli svoje zbrane, ich hneď vrátili na svoje miesto a ich protesty ustali. Panika sa zmenila na rozrušený šepot. Zka mal pravdu, nik z nich nebol ochotný pohnúť čo len prstom na záchranu zločincov, ktorí pre nich predstavovali takú hrozbu.

„Nech si ich vezme!“ počula Mija zreteľne z davu a jej žalúdok urobil salto.

Perník odstúpil a zamračene sledoval novú situáciu. Jeho výraz nenasvedčoval tomu, že by ho zvrat udalostí tešil. Prísediaci porotcovia súdu sa ani nepohli. Mija to chápala. Životy dedičov nestáli za stratu jediného bojovníka, aj tak už boli v očiach každého odsúdení.

„To nemôžu!“ zlostne kričal Petram, no ani on sa neodvážil pohnúť z miesta. V Dankiných očiach sa leskli slzy. Bart ju chytil za ruku a ľútosťivo hľadel na svojich priateľov, ktorých tak surovo pritlačili k múru.

Na tvárach Adriany a starešinov bolo však vidieť odhodlanie.

„Nemáte na výber,“ pokračoval Grigorias a rukou pokynul k Zradcom vznášajúcim sa nad nimi. „Vydajte nám oboch dedičov a nikomu sa nič nestane. Marioto ich povoláva k sebe.“

„Patria k nemu! Vedel som to!“ ozvalo sa z davu. Mija sa v tej chvíli nez mohla na odpor. Miseag stál vedľa nej a do tváří Zradcov hľadel s takou zúrivosťou, akú uňho ešte nikdy nevidela.

Desiati Mariotovi sluhovia klesli so svojimi vuznoškami ku Grigoriasovi. Mija medzi nimi spoznala aj červenovlasú ženu a staršieho muža, ktorí uniesli Annu a ju s Miseagom napadli v Komore. Ženin pohľad stvrdol vo chvíli, keď sa jej oči stretli s Perníkovými.

„Zradkyňa,“ takmer nebadane zašepkal profesor. Potom odvrátil pohľad, akoby ho jej oči popálili. Mija pochopila, že tá žena je Perníkova

manželka, ktorá ho pred rokmi opustila a pridala sa k Mariotovým poskokom.

Vtom začula hrubý hlas vo svojej hlave: *Mija...*

„Ak do piatich sekúnd neodložíte zbrane, poniesiete zodpovednosť za smrť jedného zo svojich drahých poddaných,“ vyhrážal sa Grigorias a z jeho výrazu sa dalo vyčítať, že tá predstava ho teší. „Potom ďalšieho a ďalšieho...“

... musíš použiť magioly! Spoľahni sa na ich moc a pokúste sa utiecť. Až v tej chvíli spoznala Metojov hlas, ktorý sa jej telepaticky prihovárал. Cítila, ako sa jej v tele hromadia magioly. Z končekov jej roztrasených prstov vyskakovali iskričky. Pokrútila hlavou a ustúpila vzad, hoci vedela, že tým nič nedosiahne. Nedali im inú možnosť. Boli celkom bezmocní.

Kalenčáková ako prvá premenila svoj meč na prútik.

Budete letieť až do Magradu, je to dlhá cesta, aj keď pôjdete najväčšou rýchlosťou. Budeš mať dosť času vymyslieť plán na útek...

Grigorias sa zasmial: „Vždy som tvrdil, že si bystré dievča, Adria.“ Pristúpil k nej a premeral si ju skúmvým pohľadom. „Veru, veru, škoda, že ťa Henrich nikdy nedocenil.“

„Chod' dopekla,“ zasyčala Kalenčáková.

Prstom jej prešiel po líci. Pri jeho dotyku sa trhla. „Si taká oddaná, chuderka. Verne tu čakáš na svoju lásku už celé roky... a on? V Polise si užíva s tými najkrajšími pipkami a na teba si už ani nespomenie... Necítiš sa tak trochu úboho?“

Nahnevane chytila ruku, ktorá sa opäť pokúsila dotknúť jej líca, a zaryla nechty do jej kože. Grigorias zanaďával a udel ju tak silno, že takmer spadla na zem. Potom sa otočil k starešinom. Svoje prútiky už odložili.

Nesmiete sa dostať do Mariotových rúk, pokračoval Metojov hlas. Pokús sa vyvolať zmätok medzi nimi a získať pre Miseaga amulet. Bude vedieť, čo má robiť.

„Neprijemné, že vám vo vašom vlastnom klane rozkazujú Zradcovia, však?“ usmial sa na nich Grigo.

„Spoločenstvo to Mariotovi vráti,“ ubezpečoval ho Metoj. „Vezmite si ich, ale nenahovárajte si, že si zvíťazil, Grigorias.“

Zka sa posmešne sa rozhlíadal naokolo. Ozbrojení Zradcovia kontrolovali celé pole plné čarodejníkov, ktorí boli odhodlaní odovzdať im dedičov bez boja a protestov. „Toto naozaj nevyzerá ako prehra!“

Miseag chytil Miju za ruku, pevne ju stlačil a zašepkal: „Láskavo sa upokoj. Potrebujeme ich...“ Vedela, že hovorí o magiolách. Jeho dotyk ju však vôbec neupokojoval.

„To ukáže čas,“ pokojne odvetil starešina.

Zka nezaváhal, no čosi Miji našepkávalo, že Metojove slová ho zneistili. Poškrabkal sa na brade. „Hm... a aby som nezabudol, pozdravuje ťa Anna.“ Starešina zatiaľ čeluste. Mija si všimla, že aj Kalim nahnevane prižmúril oči. „Vo svojej cele sa cíti príjemne. Je to síce jedna z najhorších v Magrade, ale predstav si, hovorí, že oproti tej chatrči, v ktorej si ju nechali žiť, to je takmer luxus. Je to skromná žena, nikdy sa na nič nestážuje. Teda, až na svojho manžela sa naozaj nikdy na nič nestážovala...“

„Chod' Grigo, Marioto už čaká na svojho poslušného psa,“ ozval sa Metoj. „Nestrácaj čas rečením, aj keď to ti vždy šlo lepšie ako bojevanie.“

Grigorias sa zazubil a priložil svoju dýku k Metojovmu krku. Ten sa ani nepohol. „Hm... tak rád by som ťa pokoril. Ty a tá tvoja arogancia. Ale stratilo by to svoje čaro...“ po krku mu stiekol úzky pramienok krvi. „Marioto ťa pripravil o obe deti, ženu, vnučku, a tak sa mi zdá, že... aj vlastný klan ťa dnes zradil. Čo viac už len môžem chcieť?“ Vtom ho silno udel rukoväťou dýky a Metoj zaiste aj pod vplyvom čarov spadol na zem. Kalenčáková sa musela uhnúť, aby nespadla spolu s ním. „Takto je to lepšie,“ usúdil a kývol na červenovlasú ženu.

Mija mala pocit, akoby sa všetko odohrávalo len vo sne. Takmer nevnímala, čo sa deje. V hlave počula ďalší hlas, hlas, v ktorom spoznala Adrianu. *Musíš sa upokojiť, Mija! Nedovoľ, aby ti unikli magioly, je to tvoja jediná nádej na útek.*

Zatiaľ cítila, ako sa okolo jej rúk obmotáva neviditeľné a pevné lano. Aj Miseagove ruky sa priblížili a lano zviazalo jeho zápästia. Miji neušlo, že sa už netvári tak sklúčené ako počas procesu. Súd mu nariadil odobrať amulet a zdalo sa, že aj väzenie v Magrade je preňho lepšia alternatíva.

Väzenie? pomyslela si Mija a zo všetkých síl sa snažila nepodľahnúť panike. Vedela, že Marioto od nej niečo potrebuje, hoci nemala ani poňatia, čo by mohla poskytnúť najmocnejšiemu čarodejníkovi. A čo sa stane, ak dosiahne to, čo chce? Nebude ju už potrebovať... čo ak ich nečaká len väzenie?

Neublíži ti, viem to, Mija... Marioto by ti neublížil, daj si však pozor na Grigoriasa... dohovárala jej Adriana.

Zradcovia sa postavili do kruhu, Grigorias v jeho strede zmenil dýku na vuznošku a čarami prinútil Miju vysadnúť na ňu. Perníkova manželka urobila to isté s Miseagom.

Mija sa nezmohla na odpor, prosebné hľadela do očí Metoja, ktorý sa už pozbieral zo zeme. Jeho pohľad bol však nepreniknuteľný. Dal jej inštrukcie, nemohol urobiť viac. Miseag zjavne nemienil protestovať, dobrovoľne sa vydával do rúk Zradcov.

„Florián, buď taký láskavý a podaj mi ich amulety,“ výsmešne mu prikázal Grigo. Profesor ho musel poslúchnuť. Zamieril k skrinke, kde stáli stolice starešinov, a vytiahol z nej dva amulety. Grimasa na jeho tvári, keď ich odovzdával Grigovi, prezrádzala, že by ich radšej videl sčernené a bez moci ako v rukách Zradcov. Grigo ich vhodil do mešca a s úškrnom ho zaviazal.

„Ja ich vezmem,“ vyhlásila červenovláska.

Grigorias si nepríjemne ponáťahoval svaly na krku. „Nie.“

„Marioto nám to prikázal. Dievča je teraz mocnejšie, čím ďalej od nej budú, tým lepšie,“ vysvetlila a vrhla na vodcu odhodlaný pohľad.

„Teraz tu velím ja,“ precedil pomedzi zuby.

„Ty nie si môj vodca, poslúcham Mariotove príkazy.“ Jej hlas znel pokojne. Veľavýznamne nadvihla obočie.

Grigorias zlostne podal amulety Perníkovi a kývol hlavou. Profesor vedel, čo od neho žiada, no ani sa nepohol z miesta.

„Nehanbi sa, Florián,“ zavrčal Grigo, „už ťa raz zradila, čo horšie ti ešte môže urobiť? Chod' za svojou milovanou manželkou!“

Žena ani brvou nepohla. Florián sa k nej nepriblížil ani o krok, mešec s amuletmi odhodil a žena ho v letku zachytila.

„Aká smutná tragédia jednej šťastnej rodinky,“ posmieval sa mu Grigorias. „Nielenže sa na ňu nedokáže pozrieť, on sa k nej dokonca bojí priblížiť!“

„Máte, čo ste chceli, už choďte!“ zasyčal profesor celý zúrivý.

Kruh Zradcov sa zomkol a čakal na príkazy. Boli pripravení vzlietnuť, no Grigorias sa ešte otočil k davu a zakričal: „Viem, že to nespravíte, ale pre istotu – neradím vám sledovať nás. Nechám tu ešte svojich ľudí. O nič sa nepokúšajte... niekoho by to mohlo stáť život.“ Naklonil sa k Miji. „A tebe nech nenapadne použiť svoju čudnú mágiu... Dám si na teba dobrý pozor.“ Prstom ukázal na jazvu, ktorá sa mu tiahla cez polovicu tváre. „Hnusí sa ti, že?“ Oblizol si pery. „Vďačím za ňu tvojej matke! Určite by si nechcela mať podobnú.“ Jej zdesený pohľad vrazil za všetko.

Grigorias natiahol ruku k medailónu na jej krku, nemilosrdne jej ho strhol a hodil na zem. Viac nestrácali čas. Nasadol na vuznošku za Mijin chrbát a Perníková urobila to isté. Miseag sediaci pred ňou kútikom oka pozrel na Miju a pokúsil sa jej naznačiť, aby sa upokojila.

Privrela oči a zo všetkých síl sa snažila ovládať prúdy magiol, aby z nej neunikali a aby sa viac netvorili. Dýchala zhlboka a sústredila sa na mágiu, ktorá sa v nej tak nezadržateľne hromadila. Od napätia ju striaslo. Vtom pocítila, ako jej telo stuhlo pod vplyvom znehybňujúceho zaklínadla.

Potom vzlietli a kruh Zradcov ich nasledoval. Pohľady prítomných sa zodvihli nahor a pozorovali, ako dedičov odnášajú do desivého Magradu. Väčšina z nich si isto priała, aby ich už nikdy viac nevideli.

Leteli omnoho rýchlejšie, ako bola Mija zvyknutá. Kruh Zradcov z každej strany obklopoval oboch zajatcov. Všetci leteli rovnakou rýchlosťou, neobzerali sa okolo, leteli v ústrety svojmu cieľu. Zdalo sa, že ich postavenie nemôže nič narušiť. Mija ich videla len kútikom oka, lebo telo mala zmeravené a ledva mohla pohnúť hlavou. Všimla si, že proti Miseagovi nepovažovali za nutné použiť takéto opatrenie.

Srdce jej divoko búšilo. Netušila, koľko bude trvať cesta do Mario-tovej pevnosti, no vedela, že ak čím skôr niečo nevymyslí, stratia aj

poslednú nádej. Nepochybovala, že ak sa im nepodarí utiecť, Grigorias sa jej kruto pomstí. No nič múdre jej neprichádzalo na um. Bála sa bezhlavo riskovať a minúť magioly na pokus, ktorý by sa nemusel skončiť dobre...

Bzducha! nadávala si v duchu. Bezmocnosť ju ešte viac rozrušovala. Bála sa, že magioly v sebe neudrží už dlhšie a vybuchnú ako sopka, ktorej lavína zmetie všetko naokolo.

Vtom si to uvedomila.

Keby Miseagovi uvoľnila ruky a dala dosť času, mohol by získať amulety. Takže potrebovali odvrátiť pozornosť Zradcov. Stačilo vyvolať zmätok a v tom by jej magioly mohli pomôcť. Chaos bol presne to, čo im doteraz šlo najlepšie.

Mestá, ponad ktoré leteli, sa zmenili na lesy. Napriek veľkej rýchlosti Mija už necítila chlad, preto usúdila, že smerujú kamsi na juh. Rozhodla sa nestrácať čas. Ak by to aj nevyšlo, môže sa vyhovoriť, že magioly už jednoducho nevládala udržať v sebe.

Zhlboka sa nadýchla a dovolila všetkým emóciám, aby vyšli na povrch. Nebránila tomu, aby strach z neúspechu a Mariotovho hnevu celkom opantal jej myseľ. Horúčava magiol zaplňala jej vnútro, Mija cítila, že jej telo je už ohybnéjšie a ona sa dokáže pohnúť. So zatvorenými očami sa sústredila na iskričky, čo pomaly vyskakovali z jej prstov a s narastajúcim strachom si uvedomila, že už nedokáže zastaviť ich prívály.

Práve leteli ponad rozkvitnutú zelenú lúku, keď jej moc vybuchla. Žiarivé zlaté svetlo magických iskričiek sa rozpráhalo na všetky strany, pretrhlo znehybnujúce zaklínadlo aj putá, ktorými zviazali Mijine zápästia. Magioly boli také mocné, že Zradcov naokolo odhodili a oslepili. Vuznošky pod ich vplyvom stratili schopnosť lietať a spolu so svojimi majiteľmi sa rútili nadol rýchlosťou len o čosi menšou ako voľný pád. Rotovali vo vzduchu, čarodejníci kričali a zo všetkých síl sa snažili vzlietnuť alebo aspoň udržať vo vzduchu. Mija videla jedného, ako sa strmhľav rúti a padá nadol.

Grigorias nechutne zanađával a snažil sa vuznošku podrobiť svojej vôli. Šok z toho, čo spôsobila, vhaňal do Mijinej mysle ďalšie magioly. Ne-

mala inú možnosť, pomáhala nimi Grigoriasovi získať kontrolu nad padajúcou vuznoškou.

Magioly uvoľnili aj Miseagove ruky. Krúživo sa rútil so ženou priamo k zemi. Zatiaľ čo sa ona zúfalo držala vuznošky, Miseag rýchlo odtrhol jednu ruku od vuznošky a natiahol sa k vrečku na jej kabáte, kam skryla jeho amulet. Červenovláska kričala od hrôzy, nemohla mu v tom zabrániť. V prvom rade musela prinútiť kanu letieť. Miseag už o dve sekundy držal v ruke mešec s amuletmi. Ten jeho sa rozžiaril a Miseag opäť pocítil obrovskú silu, ktorú si toľké roky pestoval.

Nadalej sa rútili k zemi, koruny stromov sa približovali a vuznoška ich stále neposlúchala. Miseag spojil svoju moc s mocou zúfalej ženy a ťahal vuznošku do vzduchu. Uvedomoval si, že ak sa im to nepodarí, zomrú.

Zradcovia, čo leteli s nimi, padali jeden za druhým nadol a ich moc nedokázala odolať chaosu, ktorý vyvolali magioly. Tvrdá zem sa čoraz viac približovala.

Prosím... zaúpela Mija v duchu. Pevne držala vuznošku a pokúšala sa ju spolu s Grigom prinútiť, aby poslúchala. Hrôza, ktorú pocítovala, jej dodávala väčšiu a väčšiu moc...

Nevedela, ako ďaleko od zeme sa nachádzajú, keď sa im napokon podarilo zmeniť smer a pomaly začať stúpať nahor. Oči držala zatvorené, až kým nepocítila, že smerujú hore. No keď si uvedomila, že ich vuznoška ako jediná letí vo vzduchu, zachvátila ju panika.

Miseag! kričala, no z jej hrdla sa nevydral ani hlások.

Grigorias musel ešte stále sústrediť všetku svoju moc na ovládanie kanu. Mija uvoľnila zovretie a opäť pocítila, že padajú, Grigova moc nestačila, aby ich oboch udržala. Ich pád sa však spomalil.

Bez váhania vrazila laktom do Grigovej hrude, rozhodnutá zhodiť ho z vuznošky. Zka sa však udržal a tak silno ju udel do chrbta, až vykrikla od bolesti. Takmer spadla.

Opäť klesali ponad stromy, a preto musela všetky zvyšné magioly sú-

strediť na vuznošku. Začali spomaľovať, no stále klesali. Vedela, že už nemá dosť síl, aby zabránila pádu.

Miseag! volala.

Keď ich Miseag uvidel, boli len pár metrov nad korunami stromov. Priletel najrýchlejšie, ako sa dalo, pevne chytil Miju za ruku a ťahal ju do výšky, zatiaľ čo Grigo so svojou kanou bezmocne klesal nadol. Mija bola ťažšia, ako predpokladal, a on sa iba jednou rukou držal vuznošky. Grigorias sa stratil v korunách stromov, počuli, ako sa pod ním lámu konáre a on padá na zem.

Ruky dedičov sa šmýkali od potu, Miseag vedel, že Miju dlho neudrží. Jej ruka sa pomaly klzala z jeho zovretia.

„Miseag!“ zhrozene kričala. Z prstov jej vystrelili magioly a ovinuli ich ruky ako pevný povraz. Zaryli sa do ich kože a držali ich spojené, kým Miseag a jeho vuznoška nezačali klesať nadol. Nezáležalo na tom, že smerovali priamo do hustého lesa. Museli čo najskôr zosadnúť na zem. Magioly sa bolestivo prerývali ich kožou až k mäsu.

„Drž sa!“ kázal jej.

Čaro magiol vyprchalo, až keď klesli pod konáre stromov. Ich ruky sa oddelili. Mija spadla na zem a bolestivo zastonala. Miseag sa spustil k nej a pomohol jej postaviť sa.

Mija vzlykla od bolesti. „Prečo si nezastavil skôr?“ vyčítala mu. Celá sa chvela.

„Rýchlo, nasadni!“ prikazoval jej a ťahal ju ku kane. „Zka to určite prežil, musíme letieť ďalej!“

Nezmohla sa na odpor, no nohy ju takmer neposlúchali, musel jej pomôcť vysadnúť. On to však už nestihol spraviť. Z temnoty lesa vyletel obrovský modrastý tieň a vrazil do ich vuznošky.

To, čo vzápätí nasledovalo, ich celkom ohromilo.



Rodinné hádky

„Som tvoj nadriadený, tak sa s tým už zmier!“

„Do Magradu sa nedostanú, podarí sa im utiecť,“ sebaisto vyhlásil Metoj.

„Priveľmi dôveruješ magiolám,“ upozornil ho Kalim.

„To predsa nie je také dôležité,“ zamiešala sa do rozhovoru Kalenčáková. „V prvom rade dobre viete, že Marioto musí mať vážne dôvody, keď sa odhodlal na takúto akciu, no ani jednému z dedičov nechce ublížiť. Ak sa im aj podarí utiecť alebo ich prepustí, myslíte si, že sa sem vrátia? Čo ak dajú prednosť Magradu alebo sa pokúsia pred nami skrývať?“

„Nemajú kam ísť,“ tvrdil Perník, „budú sa musieť vrátiť. Ak sa im podarí utiecť, o čom pochybujem.“

Adriana k nemu nazlostene pristúpila. „Nevrátia sa! Vedia, že tu ste ich už odpísali, a hneď keby sa vrátili, pokúsili by ste sa ich opäť vyštváť! Ak utečú pred Mariotom, utečú aj pred nami! Z Ľubietovej ste ich vyhnali ako zločincov!“

„Veď nimi aj sú!“ oponoval jej.

Nato sa Adria strhla od prekvapenia. Metoj zrazu schytil Perníka za golier a pritlačil k stene. „Už ani slovo, nadnes stačilo!“

„A čo mi urobíte, ak vás neposlúchnem?“ smial sa Florián. „Kde chýbajú rozumné slová, zostávajú už len päste? Nezmôžete sa na nič lepšie?“

Profesorova tvár v tej chvíli zbledla. Metoj mu tak silno pritlačil na hrudník, že ledva zalapal po dychu.

„Týmto nič nevyriešite!“ vybuchla Kalenčáková. „Nechajte ho a sústredte sa...“

„Nemiešaj sa do vecí, ktoré sa ťa netýkajú!“ varoval ju Metoj so stisnutými perami, nespúšťajúc pohľad z Perníkovej tváre.

„Navrhujem, aby ste sa všetci upokojili,“ tíšil ich Kalim a posunkom ruky dôrazne naznačil starešinovi, aby pustil poblednutého profesora. Až po dlhých sekundách napätého ticha starešina Ľubietovej neochotne uvoľnil zovretie. Profesor naňho nahnevane zazerá.

„Súhlasím s Adrianiným názorom,“ pokračoval Kalim. „Ak sa im podarí utiecť, nebudú sa sem chcieť vrátiť. Netušia, že v skutočnosti ich neodsúdime...“

„Všetky dôkazy svedčia proti nim!“ protestoval Perník.

„Nebudte naivný,“ vysmiala ho Kalenčáková. „Za Mijou stojí Henrich, nedovolí ju vyštvať z klanu len pre vašu márnivosť! Už dávno mal vedieť, že bola obvinená. Keby to tušil,“ vyčítavo sa pozrela na Metoja, „súd by sa nekonal. Zbavil by ju obvinení a vy to dobre viete. Len tá vaša pýcha vám zabránila informovať ho!“

„Adria...“ upokojoval ju Kalim.

„A nemám pravdu?“ hnevľivo sa pýtala. „Kalim, tak mi odpovedzte!“ Starešina netrpezlivo pokrútil hlavou. „Obviňovaním nič...“

Adriana pristúpila k Metojovi a vyzývavo mu pozrela do očí. „Na tom, čo sa stalo, nesiete najväčší podiel viny.“

„Nezabúdaj, kde je tvoje miesto!“ zlostne ju varoval Metoj.

Vtom sa dvere pracovne rozleteli a dovnútra sa vrátil vysoký svetlovlasý muž. Pozornosť pútal nielen výškou či svetlozeleným výstredným oblekom. Sebavedomým spôsobom správania a nekompromisným pohľadom vzbudzoval rešpekt. Ak aj na okamih niekto zapochyboval, či pred nimi naozaj nestojí Henrich Arabes, istota, s ktorou bez váhania zamieril priamo do starešinovej pracovne, ho v tom utvrdila.

Arabes vrhol zúrivy pohľad na starešinu a hrubým hlasom povedal: „Zdá sa mi, že ty si na svoje miesto zabudol!“

Metoj sa vzpriamil a nahnevane sa pozeral na muža, ktorý sa ho takto odvážil ponížiť pred jeho vlastnými ľuďmi. Za ním vstúpili do miestnosti traja starší muži, ďalší zostali spolu s ostatnými pracovníkmi Úradu na chodbe a napäto počúvali.

„Metoj, si starešina Ľubietovej! Nie si ani Najvyšší, ani Hlava Spoločenstva! Bolo tvojou povinnosťou informovať ma o tom, že sa chystá proces s Mijou!“ pripomínal mu Henrich Arabes. „Nie si taký mocný, aby si ma mohol obchádzať a konať podľa svojho! Ja som vodcom Spoločenstva a ty by sa to už mal naučiť rešpektovať.“ Pristúpil k nemu tak blízko, že ich oddeľovalo len niekoľko centimetrov. Obaja boli rovnako vysokí a ich modré oči sa navzájom prevráťovali. Odkedy sa naposledy takto rozprávali, prešlo veľa rokov. Boli to silní muži, ktorí považovali za samozrejmosť, že ich všetci poslúchajú na slovo. Neboli zvyknutí podriaďovať sa. „Zatiahol si náš osobný spor do Mijinho života!“

„Henrich, neopovažuj sa na mňa kričať v mojom vlastnom klane a pred mojimi ľuďmi!“

„Je to aj môj klan! Aj moji ľudia! Tak ako všetci v Spoločenstve! Tak ako aj ty! Som tvoj nadriadený, tak sa s tým už zmier!“

„Najprv by si si to musel zaslúžiť!“

„A to dievča si zaslúžilo, aby trpelo pre tvoje prekliate ego?“

Metoj nahnevane prižmúril oči. „Spoločenstvo sa má starať o bezpečnosť svojich ľudí. Marioto si môže robiť, čo sa mu zachce, a vy nie ste schopní postaviť sa proti nemu!“

„Možno keby starešinovia dodržiavali pravidlá medzi klanmi a vodcami Spoločenstva, starostlivosť o bezpečnosť by bola jednoduchšia. A možno keby si si nevydupal, že sa postaráš o Miju, ochránil by som ju pred ním lepšie ako ty!“

„Nebil si sa veľmi o to, aby zostala u teba, keď sme sa rozhodovali, kam pôjde,“ zlostne mu pripomenul Metoj. „Bál si sa, že by si sa musel vzdať svojich radovánok v Polise.“

Henrichova tvár stvrdla od zlosti. Na okamih jeho pohľad zabľúdl k Adriane. „Naivne som si myslel, že jej v klane a blízko domova bude lepšie. Dokonca som si nahováral, že za tie roky si sa zmenil a dokážeš sa

o ňu postarať! No ty si sa nezmenil ani trochu,“ v hlase sa mu ozývalo pohrdanie. „Dohnal si ju k tomu, aby sa vlámala do Komory! Dovolil si Zradcom, aby ju uniesli!“

„Nikto jej nekázal pchať nos do Komory!“ rozčúlil sa Metoj.

„Má pravdu,“ ticho sa ozvala Adria. Obaja muži sa na ňu nechápavo pozreli. „Mija chcela vedieť, čo spáchal Ivan Vilhan,“ pokračovala rozhodným hlasom. „Odmietli ste jej to prezradiť, celý čas ste ju ťahali za nos rozprávkami o tom, že sa to raz dozvie, a nakoniec ste jej povedali, že si to radšej vezmete do hrobu. Včera mi to priznala! Vy ste ju vyprovokovali, aby sa správala tak, ako sa správala. Prišla sem ako tiché vystrašené dievča. To vaša láskavá opatera z nej urobila nezvládnutelné kľbko nervov! A teraz...? Ak sa aj oslobodí, nebude ochotná vrátiť sa do Ľubietovej! Starešina, odohnali ste od seba svojho ďalšieho potomka.“

Metoj akoby stratil sebakontrolu, dvoma krokmi pristúpil ku Kalenčákovej a hrozivo na ňu zazrel z výšky.

„Nechaj ju,“ varoval ho Henrich tichým, no nebezpečným hlasom.

Adriana vzdorovito hľadela na starešinu.

„Myslíš si, že si nenahraditeľná? Myslíš si, že ti beztrestne dovolím postaviť sa proti mne pred celým klanom?“ Metoj takmer šepkal, no jeho slová zreteľne počuli všetci v miestnosti. „Môžeš okamžite odísť z môjho klanu! Nepotrebujem tvoje služby a nezaujímajú ma tvoje názory. Ani on ťa predomnou neochráni.“ Pohľadom ukázal na Henricha.

„Som Hlava Spoločenstva, nemáš ani zďaleka takú moc ako ja,“ pokojne mu oponoval.

Starešina ho zúrivo prebodol pohľadom. „Ani všetky páky Spoločenstva ma neprinútiť, aby pre mňa ďalej pracovala. Je v nemilosti starešinu.“

„Odíde do Polisu,“ ľahostajne vyhlásil Henrich.

„Stačilo!“ vykrikla Adriana. „To teraz nie je podstatné. Mija...“

„Mija sa sem nevráti,“ dokončila Hlava Spoločenstva. „Ak sa dedičom podarilo utiecť, my ich nájdeme. Prehľadáme celé Spoločenstvo, kým ich neobjavíme. Ak sú v Magrade, Marioto ich skôr či neskôr prepustí. No Mija sa do Ľubietovej nevráti!“

„Je to moja vnučka, zostane tu!“ neochvejne vyhlásil starešina.

„A je to aj moja neter,“ pripomenul mu Henrich. „Už si dostal šancu postarať sa o ňu, a nezvládol si to. Ak si jej venoval čo len časť tej nesku- točnej opatery, ktorú si venoval mne a Mel, keď sme boli deti, nečudoval by som sa, keby sa rozhodla zostať v Mariotovej pevnosti. Našťastie jej v žilách koluje aj krv našej mamy. Verím, že Mija odíde a potom zostane v Polise spolu so mnou.“

„Naozaj si myslíš, že sa ti tak ľahko podrobí?“ zasmial sa starešina.

„Čokoľvek iné bude pre ňu lepšie ako život v Ľubietovej pod tvojou strechou. Viem to z vlastnej skúsenosti.“ Rozhliadol sa po miestnosti. Perníkovi nevenoval ani slovo, no pohľad, ktorým si ho premeral, nazna- čoval, že za proces proti dedičom bude profesor pykať.

Metoj sa vyzývavo zasmial: „Celý život si sa snažil o to, aby si sa na mňa nepodobal a neopakoval moje chyby. Tak sa teda na seba pozri, Henrich.“

Jeho syn nereagoval. Ľahostajne vyhlásil: „Oficiálne zbavujem oboch dedičov všetkých obvinení, ktoré sa proti nim vzniesli. A to na základe moci, ktorú mi udelilo Spoločenstvo. To, že ich uniesli zo súdu, sa nik ďalší nedozvie.“

Potom sa otočil, zvedavci stojaci pri dverách mu uvoľnili cestu a on vy- šiel z pracovne sprevádzaný nenávisným pohľadom svojho otca.

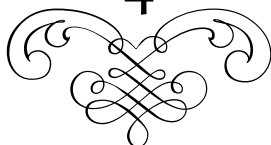
„Stal si sa tým, čím si nikdy nechcel byť!“ pokračoval Metoj. „Stal si sa obrazom vlastného otca.“

Henrich neodolal pokušeniu. Zastal a spýtavo sa pozrel na starešinu: „Tak sa teda na mňa pozri a povedz, či si na mňa hrdý, drahý otec! Si spo- kojný s tým, čo vidíš?“

„Hanbím sa za teba,“ chladne a bez rozmyšľania odvetil Metoj.

Arabes sa škodoradostne usmial: „Aspoň vieš, ako som sa celý život cítil.“ Metojovi šklblo kútikom oka, no nepovedal ani slovo. Henrich sa otočil k Adriane: „Čakáme ťa v Polise.“

Potom odišiel. Po viac ako pätnástich rokoch sa vrátil na miesta, kde vyrastal a ktoré kedysi predstavovali jeho budúcnosť. Mal sa stať ďalším starešinom klanu! Až do chvíle, kým sa nerozhodol opustiť rodinu a vzdať sa svojho členstva. Ľubietová mala byť jeho životom, jeho jediným domo- vom. Teraz mu pripadala vzdialená a neznáma rovnako ako jeho otec.



Prenasledovaní drakmi

„Je mi zima...“

Modrý magický tieň vrazil do vuznošky. Náraz bol taký silný, že Miju odhodil a opäť spadla na zem. Vtom tváre dedičov ožiarila modrastá žiara a ozvalo sa zapraskanie. Vuznoška sa rozpolila a z jej útrobov sa začalo valiť červené svetlo. Mágia, ktorá sa v nej skrývala, unikala do okolia a strácala sa v povetrí tak rýchlo, že Miseag a Mija si ani poriadne nestihli uvedomiť, čo sa deje, a na zemi už ležala obyčajná rozlomená palica bez zrnka mágie.

„Nikam nepôjdete,“ kričal na nich Grigorias, letiaci na vuznoške. Tvár aj ruky mal doškriabané, dlhý plášť dotrhaný, no v očiach sa mu odrážala preňho príznačná krutosť.

Mija sa nedokázala postaviť na nohy. S očami rozšírenými od strachu sledovala Miseaga, ako skočil po rozlomený kúsok kany a len tak-tak sa vyhol zaklínadlu, ktoré naňho Grigo v letku vyslal.

„Hádam si nemyslíš, že ma s tým klátom môžeš poraziť!“ smial sa Zka a vyslal k Miseagovi ďalšie zaklínadlá. Ten sa skryl za strom a mágia dopadla na kmeň ako ťažké balvany.

Mija ležala na zemi, predstierajúc bezvedomie. Vedela, že by sa nestihla včas skryť pred zaklínadlami.

Grigorias sa postavil, jednou rukou pevne zovrel svoju kanu a dru-

hou vyslal k Miseagovi ďalšie zaklínadlo. Strom nad ním sa otriasol od nárazu.

Vtedy sa Miseag otočil a vyrútil sa na Grigoriasa s rozlomenou paličou. Vypúšťal proti nemu tiene mágie, no Zka ich úspešne odrážal. Rozlomená kana sa stretla s Grigoriasovou.

Mija vedela, že Miseag ho nemôže poraziť. Obratne vzdoroval Grigovým výpadom, no brániť sa proti kane kúskom palice bolo márne. Šikovnejší čarodejník by protivníka s takou nevýhodou, v akej bol Miseag, už dávno porazil. Musela dúfať, že Miseagovi sa podarí udržať na nohách aspoň do chvíle, kým ona nazbiera dosť magiol na útok.

Zatiaľ iba bezmocne sledovala, ako sa Grigova kana zmenila na meč a oškrela Miseagov bok. Zhĺkla a pocítila, že do mysle sa jej opäť vracia čarovná moc. Grigorias si až vtedy uvedomil, že Mija nie je v bezvedomí, no bolo už neskoro. Vystrela ruky, skôr ako stihol zasiahnuť, a vypustila k nemu zlatisté magioly. Miseag naňho zaútočil a nedovolil mu uhnúť. Do Grigoriasovho chrbta vrazila omračovacia mágia a jeho nevládne telo sa zrútilo.

Keď klesal k zemi, tvár sa mu skrivila od zlosti, no mal ešte dosť síl, aby zašepkal: „Neutečiete!“ Meč, ktorý držal v rukách, v tej chvíli obklopil modrý tieň a zbraň sa s hlasným zapraskaním rozlomila tak, ako sa rozlomila aj Miseagova kana. Les opäť zahalila vytrácajúca sa mágia.

O chvíľu sa červená žiara rozplynula a odhalila Grigovo ochabnuté telo, vedľa ktorého ležal rozlomený meč.

Miseag zanaďával.

Mija sa stonajúc postavila na nohy a zhrozene si prezerala rozlomené kúsky zbraní. „Nedá sa... nedajú sa opraviť?“ opýtala sa, no odpoveď dobre poznala. Ani najlepší čarodejníci by už nedokázali odhaliť všetky kúzla na vyrobenie kany, bola to veľmi stará mágia. Museli sa zmieriť s tým, že ani jedna z vuznošiek už nevzlietne.

„Musíme ísť,“ vyhlásil Miseag. „Ak je hore ešte niekto, mohol si všimnúť tie magické výbuchy a je len otázkou času, kedy sa tu zjaví.“

„No čo s ním?“ opýtala sa Mija pri pohľade na Grigoriasovo telo.

„Nezabijeme ho, aj keď mnohí by nám za to poďakovali,“ kopol Gri-